

Arrest

nr. 240 770 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2017 dient de verzoekster bij de gemeente Boortmeerbeek een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ascendent van een meerderjarige Belg die gebruik maakte van het Europees recht op vrij verkeer.

Op 20 juni 2018 nam de heer M.B., burgemeester van de gemeente Boortmeerbeek, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissing werd echter, in haar geheel, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 654).

Op 24 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd echter, in haar geheel, door de Raad vernietigd (RvV 14 oktober 2019, nr. 227 399).

Op 16 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de huidige bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 april 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52: §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2017 werd ingediend door:

Naam: T. T. (...)

Voornamen: H. V. (...)

Nationaliteit: Noord-Vietnam

Geboortedatum: (...).1965

Geboorteplaats: N. M. (...) – N. D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Op datum van 11.12.2017 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid. Op 20.06.2018 werd deze aanvraag geweigerd: op 26.10.2018 werd deze weigering vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24.04.2019 werd deze aanvraag andermaal geweigerd: op 14.10.2019 werd de bijlage 20 dd. 24.04.2019 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na deze vernietiging dient het dossier opnieuw geëvalueerd te worden.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 11.12.2017 gezinshereniging aan met haar schoonzoon, zijnde C. G. (...), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, en dit op basis van artikel 40ter, §1 juncto artikel 40bis. §2 eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis. §2, eerste lid 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..."

Artikel 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15 12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie warden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°. die te hunnen laste zijn (...)'

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

*Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld
Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat.*

Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind. punten 35 en 36. en lida, punt 70). '

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- model 8 - bewijs van afvoering n° B-13/00011 dd. 30.09.2013 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote met als bestemming' (...) - Nederland
- afschrift uit de basisregistratie personen dd. 21.07.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenote ingeschreven waren op het (...) - Nederland in de periode 30.09.2013 - 20.01.2014
- huurovereenkomst dd. 22.09.2013 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon toont met aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van

8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Eerste onderdeel

Op 24 april 2019 nam verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd vernietigd door Uw Raad op 14 oktober 2019 in arrest nr. 227 398.

Op 16 april 2020 nam verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend op 24 april 2020.

Hiermee schendt verwerende partij artikel 52 §4, tweede lid van het Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart indien verwerende partij geen beslissing neemt of kennisgeving doet binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging. Verwerende partij heeft deze termijn van zes maanden laten verstrijken, en slaagde er niet in om tijdig de beslissing te nemen en betekenen.

Ten overvloede moet opgemerkt worden dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018. C-246/17, Diallo) niet tot gevolg heeft dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit niet langer toegepast moet worden.¹

Het standpunt van Uw Raad in eerdere arresten dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit niet langer toegepast kan worden, staat namelijk op gespannen voet met vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie. Uw Raad schuift artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit opzij en geeft een rechtstreekse of directe werking aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving. In eerdere arresten wierp Uw Raad dit vervolgens op tegen particulieren (= neerwaartse verticale directe werking). Volgens vaste rechtspraak van het HvJ kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, echter uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier. Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (zie onder meer HvJ 10 oktober 2017, Farrell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C-192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen. 80/86).

Het HvJ baseert zijn rechtspraak op:

> Artikel 288 VWEU (oud artikel 249 EG). Dat artikel kent een dwingend karakter toe aan richtlijnen, maar alleen aan 'elke lidstaat waarvoor zij bestemd is' en dus niet aan particulieren. Als richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994. C-91/92, Faccini Dori).

> Het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht. Dit is een toepassing van het beginsel 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen.

In arrest nr. 225.296 van 27 augustus 2019 stelt Uw Raad dat er geen sprake is van een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zodat er ook geen sprake kan zijn van een verticale directe werking. Alleen artikel 42 §1 Verblijfswet zou de omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn vormen, en er zou niet blijken dat artikel 42 §1 Verblijfswet artikel 10 Burgerschapsrichtlijn foutief omgezet werd. Artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart na zes maanden, vormt volgens dit arrest van Uw Raad géén omzetting van de Burgerschapsrichtlijn. Volgens het HvJ bepaalt de Burgerschapsrichtlijn volgens dit arrest niet welke sanctie geldt bij het overschrijden van de termijn van zes maanden in artikel 10

Burgerschapsrichtlijn. Dit wordt juist overgelaten aan de vrijheid van de lidstaten, voor zover de nationale bepalingen niet indruisen tegen het doel van het Unierecht. In het Diallo-arrest heeft het HvJ vastgesteld dat de Belgische regeling wél indruist tegen de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Daarop stelde Uw Raad in dit arrest dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit buiten beschouwing moet laten wegens strijdigheid met het Unierecht.

Door te stellen dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, geeft Uw Raad in arrest nr. 225.296 echter een te enge invulling aan de begrippen 'omzetting' en 'foutieve omzetting':

Artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit was, samen met artikel 42 §1 Verblijfswet, door de Belgische overheid wel degelijk bedoeld als omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn (zie ook RvV 17 januari 2020. nr. 231.395).

Artikel 42 §1 Verblijfswet luidt als volgt: 'Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.' Het Verblijfsbesluit moest dus de voorwaarden bepalen voor de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger, in overeenstemming met de Burgerschapsrichtlijn.

In artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit werd vervolgens bepaald: 'Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af.' Deze regeling moest ervoor zorgen dat de maximale termijn voor erkenning van het verblijfsrecht van de Unieburger en zijn familielid, opgelegd door artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en artikel 42 Verblijfswet, gerespecteerd zou worden en gaf er dus mee uitvoering aan.

In het Diallo-arrest heelt het HvJ duidelijk gesteld dat de Belgische regeling van ambtshalve afgifte van verblijfkaarten na zes maanden in strijd is met artikel 10 Burgerschapsrichtlijn. Artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit vormt dus een foutieve omzetting van dat artikel.

Hierdoor staat het Diallo-arrest de toepassing van artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit in de voorliggende zaak niet in de weg, aangezien neerwaartse verticale directe werking ingaat tegen de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ondergeschikt, zelfs als aangenomen wordt dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, geldt nog steeds het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht ('nemo auditur turpitudinem suam allegans').

We kunnen concluderen dat verwerende partij 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit schond door niet ambtshalve een verblijfkaart af te leveren nadat de termijn van 6 maanden was verstreken.

2. Tweede onderdeel

Verwerende partij argumenteert dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG. en dat hij in Nederland een gezinsleven met verzoekende partij heeft opgebouwd of bestendig:

Volgende documenten werden voorgelegd:

- model 8 - bewijs van afvoering n° B-13/00011 dd 30.09.2013 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote met als bestemming: (...) - Nederland
- afschrift uit de basisregistratie personen dd. 21.07.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenote ingeschreven waren op het (...) - Nederland in de periode 30.09.2013-20.01.2014
- huurovereenkomst dd. 22.09.2013 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in

Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Verwerende partij ziet echter (voor de tweede maal) de twee aanvullingen dd. 21 december 2018 van de raadsman van verzoekende partij over het hoofd. Nochtans blijkt uit de ontvangstbevestigingen dat verwerende partij deze informatie en stukken goed heeft ontvangen (stuk 2 en 3).

Uit deze aanvulling blijkt het volgende:

“ [...] Verder kan u als bijlage nog bewijzen vinden van Skypegesprekken die plaatsvonden tussen mijnheer N. (...) en mevrouw T. T. (...) in de periode dat de referentiepersoon in Nederland woonde.

Tot slot wil ik uw aandacht nog vestigen op het feit dat de referentiepersoon bij de aanvraag een bewijs voorlegde dat hij in Nederland werd ingeschreven in de Basisregistratie Personen. Uit deze gegevens volgt automatisch dat de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van richtlijn 2004/38/EG heeft genoten.

Immers, de richtlijn 2004/38/EG is van toepassing in Nederland. In Nederland gelden dus dezelfde principes als in België om als Unieburger verblijfsrecht te bekomen. Dit wil zeggen dat een Unieburger, en dus de referentiepersoon, maximaal drie maanden in een andere lidstaat kan verblijven zonder enige voorwaarde van formaliteiten of geldige identiteitsdocumenten, (kort verblijf, artikel 6 richtlijn 2004/38/EG) In het geval dat een Unieburger langer dan drie maanden wil verblijven in een andere lidstaat (hetgeen in casu gebeurde, de referentiepersoon was tussen 30/09/2013 en 20/01/2014 ingeschreven in de Basisregistratie Personen), kan dit als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen (artikel 7 van de richtlijn) en kunnen bepaalde administratieve formaliteiten worden opgelegd, zoals een inschrijving bij de gemeente en de overlegging van bepaalde documenten ter verificatie van het recht op verblijf (artikel 8 van de richtlijn). Op een andere basis dan in het kader van richtlijn 2004/38/EG kon de referentiepersoon geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Nederland verkrijgen.

Verder is het voor verzoekers onmogelijk om aan te tonen onder welke van de verschillende categorieën voorzien in de richtlijn 2004/38/EG de referentiepersoon juist werd ingeschreven in Nederland (werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen). De informatie die de Nederlandse overheid ter beschikking stelt, toont namelijk aan dat een Unieburger die voldoet aan de voorwaarden voorzien in richtlijn 2004/38/EG langer dan 3 maanden in Nederland mag verblijven en dat geen Nederlandse verblijfstitel nodig is, noch een aanmelding bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). De nationale identiteitskaart of het nationale paspoort is het bewijs dat de Unieburger legaal in Nederland verblijft. Indien de Unieburger langer dan 4 maanden in Nederland verblijft, moet hij zich inschrijven bij de basisregistratie personen.

Conform deze informatie kan de referentiepersoon dus onmogelijk een ander verblijfsdocument voorleggen dat haar verblijfsrecht in Nederland kan staven. De voorgelegde documenten volstonden voor de referentiepersoon om in Nederland wettig te verblijven gedurende meer dan drie maanden. Het is dan ook volstrekt logisch dat de referentiepersoon deze documenten, en geen andere, heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij over een verblijfsrecht van langer dan drie maanden beschikte in Nederland. Er kan niet worden ingezien welke documenten uw diensten nog zou kunnen verwachten om aan te tonen dat verzoeksters tante over een effectief verblijfsrecht van langer dan drie maanden in Nederland heeft beschikt. ”

En

“Ik verwijs naar mijn onderstaande mail van daarnet.

Ik vergat de bron van de IND te geven, waaruit blijkt dat bij een verblijf in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, er geen verblijfskaart/verblijfsdocumenten worden afgeleverd door de Nederlandse overheid:

<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpe/vimmivralie/vraaz-en-antwoord/moet-ik-mij-als-eu-onderdaan-inschrijven-bij-de-ind-bij-verblijf-in-nederland>."

Uit deze informatie blijkt om te beginnen dat verzoekende partij wel degelijk heeft aangetoond de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht verkreeg van meer dan drie maanden in het kader van richtlijn 2004/38/EG.

Verder bezorgde verzoekende partij per mail twee bijlagen aan verwerende partij waaruit blijkt dat hij in Nederland een gezinsleven met de referentiepersoon heeft bestendigd.

Indien verwerende partij meende dat deze bovenstaande informatie en stukken (stuk 2 en 3) geen nieuw licht werpen op de vraag of de referentiepersoon het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie uitoefende en een gezinsleven met verzoekende partij heeft opgebouwd of bestendigd, diende ze dit te motiveren, quod non. Verwerende partij zag de informatie in deze aanvullingen over het hoofd, en argumenteert op geen enkel moment waarom deze aanvullende informatie niet dienstig zou zijn, of waarom hier geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij nam over deze aanvullingen per mail én de stukken die werden overgemaakt per mail geen motieven op in de bestreden beslissing.

Nochtans vestigde verzoekende partij de aandacht van verweerder niet enkel per mail op deze informatie, maar ook in de vorige beroepsprocedure bij Uw Raad. In een tweede middelenonderdeel argumenteerde verzoekende partij, net zoals in de voorliggende beroepsprocedure, dat verwerende partij twee aanvullingen dd. 21 december 2018 van de raadsman van verzoekende partij over het hoofd zag (zie stuk 4).

Uw Raad argumenteerde hierover in arrest nr. 227 399, hetgeen gezag van gewijsde heeft, als volgt:

Uit de uiteenzetting van het tweede middelenonderdeel blijkt overigens onmiskenbaar dat de verzoeker zich verzet tegen het motief dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij gebruik heeft gemaakt van zijn Europees recht op vrij verkeer. Uit de argumentatie van de verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de stukken die hij voorlegde ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er werd echter geen administratief dossier neergelegd, zodat de Raad niet kan nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte, wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ondanks de aanvullingen op 21 december 2018 mét ontvangstbevestiging, ondanks het feit dat hier in de vorige beroepsprocedure bij Uw Raad expliciet de aandacht werd op gevestigd en verwerende partij er op werd gewezen dat ze deze informatie over het hoofd zag, en ondanks het arrest nr. 227 399 van Uw Raad waarin de aandacht van verwerende partij voor een derde maal werd gevestigd op de informatie die door verzoekende partij werd overgemaakt, negeerde verwerende partij deze aanvullingen wederom.

Verzoekende partij startte voorliggende gezinsherenigingsprocedure op 11 december 2017. Verwerende partij werd reeds twee maal door Uw Raad teruggefloten in dit dossier. Ondertussen zijn we twee en half jaar verder, en lijkt het verwerende partij het nog steeds teveel gevraagd om de inhoud van haar eigen administratief dossier of het vorige vernietigingsarrest van Uw Raad te bekijken alvorens een beslissing te nemen. Dit getuigt van een fundamentele luiheid en een manifest gebrek aan respect voor verzoekende partij en Uw Raad.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij de beslissing allerm minst zorgvuldig heeft voorbereid en dat zij de beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding (of zelfs maar een correcte lezing van alle stukken in het administratief dossier). Nochtans schrijft de zorgvuldigheidsverplichting dit voor. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, met alle stukken in het dossier, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekende partij niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden."

3.2.1. De verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. In een tweede middelenonderdeel brengt de verzoekster een toelichting naar voor betreffende de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.2.1. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op grond waarvan deze beslissing genomen is. In de motieven wordt met name verwezen naar de op de aanvraag toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter, § 1 *juncto* artikel 40bis, § 2 eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens op gewezen dat de referentiepersoon beroep doet op artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. In de bestreden beslissing worden tevens de feitelijke gronden weergegeven als waarom de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om beroep te kunnen doen op artikel 21 van het VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Hiertoe verwijst de gemachtigde eerst naar welbepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit hij twee voorwaarden afleidt, met name dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van Burgerschapsrichtlijn inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en dat hij anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met de verzoekster. De gemachtigde verduidelijkt dat aan deze voorwaarden niet is voldaan aangezien uit de voorgelegde documenten wel blijkt dat de referentiepersoon in Nederland was gedomicilieerd, doch dat niet blijkt op

welke basis de referentiepersoon in Nederland een effectief verblijfsrecht heeft verkregen zodat niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen en er ook niet blijkt dat de verzoekster en de referentiepersoon in Nederland op hetzelfde adres woonden zodat niet is aangetoond dat zij in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

In haar betoog brengt de verzoekster een inhoudelijke betwisting naar voor. De verzoekster zet uiteen waarom zij meent dat uit de voorgelegde documenten wel degelijk blijkt dat de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van de Burgerschapsrichtlijn verkreeg én zij geeft tevens aan dat zij per mail twee bijlagen heeft overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven met haar heeft bestendigd. Gelet op de inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de verzoekster door de opgegeven motieven genoegzaam in staat werd gesteld om te begrijpen op welke gronden de weigeringsbeslissing in rechte en in feite is gestoeld.

Waar de verzoekster stelt dat er niet expliciet wordt verwezen naar de aanvullingen bij de mailberichten van 21 december 2018 en dat er niet wordt toegelicht waarom deze informatie niet aantoonde dat de referentiepersoon het recht op vrij verkeer uitoefende en een gezinsleven met haar heeft opgebouwd of bestendigd, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht - voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om in een weigeringsbeslissing op elk aangevoerd argument of document afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De motiveringsplicht reikt overigens niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat uit de globaliteit van “*de voorgelegde documenten*” niet blijkt dat aan de hoger besproken voorwaarden is voldaan. De verzoekster is erin geslaagd om deze beoordeling inhoudelijk te betwisten, zodat hieruit reeds blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het

tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 december 2017 een aanvraag indiende voor een verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging met haar schoonzoon (dit is de referentiepersoon, die de Belgische nationaliteit bezit en die voorheen in Nederland heeft verbleven).

Met de huidige bestreden beslissing wordt dit verblijfsrecht, na twee vernietigingen door de Raad van vorige weigeringsbeslissingen, opnieuw geweigerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 40ter, § 1 *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet (waarvan de verzoekster eveneens de schending aanvoert) en dat zij moet worden beoordeeld in het licht van het recht van de referentiepersoon op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals voorzien in artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn. De gemachtigde verwijst dienaangaande uitdrukkelijk naar het arrest *O. en B.* van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 maart 2014. Het wordt door de verzoekster niet betwist dat artikel 40ter, § 1 *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing is op de voorliggende rechtsverhoudingen indien de referentiepersoon het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals voorzien in artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn, heeft uitgeoefend.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde, op grond van de Europese regelgeving en rechtspraak, twee onderscheiden voorwaarden heeft afgelijnd opdat de verzoekster in België een verblijfsrecht kan verkrijgen in functie van de Belgische referentiepersoon, die voorheen in Nederland heeft verbleven:

1. De referentiepersoon moet bewijzen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn inzake een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen;
2. De referentiepersoon moet bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven met de verzoekster heeft opgebouwd of bestendigd.

Deze voorwaarden, die door de verzoekster als dusdanig ook niet betwist worden, vinden steun zowel in de Belgische interne wetgeving als in het Unierecht.

Artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk voorop dat het de familieleden (bedoeld in artikel 40bis, § 2) van een Belg enkel aan dezelfde bepalingen als familieleden van een burger van de Unie zijn onderworpen indien de Belg zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend *“overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”*. In de parlementaire voorbereiding omtrent artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet wordt voorts uitdrukkelijk verwezen naar het arrest *O. en B.* van het Hof van Justitie. Tevens blijkt hieruit dat artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd teneinde te voldoen aan de in het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 opgelegde verplichting om te voorzien in *“een wetsebepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd”* (Parl. St., Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, 1696/001, DOC 54, 2 maart 2016, p. 27-29).

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In het bovengenoemde arrest *O. en B.* heeft het Hof van Justitie het volgende gesteld:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.

Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

55. A fortiori vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38.

56. Het is dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan. (...)

61. Gelet op het voorgaande dient op de eerste, de tweede en de derde vraag te worden geantwoord dat artikel 21, lid 1, VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit." (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel).

Deze uitlegging wordt bevestigd in het arrest *Altiner en Ravn*:

"26. In dit verband zij meteen eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat wanneer een burger van de Unie een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, vereist dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou de betrokken burger van de Unie immers ervan worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 54, en 5 juni 2018, *Coman e.a.*, C-673/16, EU:C:2018:385, punt 24).

27. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Hof dat de voorwaarden waaronder bij de terugkeer van een burger van de Unie naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, krachtens artikel 21, lid 1, VWEU een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan een derdelander die familielid is van die burger van de Unie en bij wie die burger in het gastland louter in zijn hoedanigheid van burger van de Unie heeft verbleven, in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38 verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Hoewel richtlijn 2004/38 niet een dergelijk geval van terugkeer betreft, dient zij naar analogie te worden toegepast wat de voorwaarden betreft van het verblijf van de burger van de Unie in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, daar het in beide gevallen de burger van de Unie is die de referentiepersoon is voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid van deze burger van de Unie is (arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 50).

28. Er zij aan herinnerd dat het afgeleide verblijfsrecht dat krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 wordt toegekend aan de familieleden van een burger van de Unie die zich gevestigd heeft op het grondgebied van een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, niet afhankelijk is van de voorwaarde dat die familieleden op het grondgebied van deze lidstaat binnenkomen binnen een bepaalde termijn na de binnenkomst van die burger van de Unie.

29. Volgens die bepaling wordt in een dergelijke situatie immers een afgeleid verblijfsrecht toegekend aan familieleden van een burger van de Unie, niet enkel wanneer zij deze burger „begeleiden” in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, maar eveneens wanneer zij zich bij hem „voegen” in die lidstaat.

30. Overigens zij eraan herinnerd dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

31. Aangezien de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 21, lid 1, VWEU ertoe strekt de betrokken burger van de Unie in staat te stellen het gezinsleven dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd met zijn familielid dat derdelander is, voort te zetten in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, hebben de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit het recht om, alvorens een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen, te controleren of dat gezinsleven van de burger van de Unie en de derdelander die lid is van zijn familie, niet was onderbroken voordat de derdelander is binnengekomen in de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit.

32. In het kader van dit onderzoek kan de betreffende lidstaat rekening houden met het feit dat de derdelander die familielid is van een onderdaan van deze lidstaat, is binnengekomen op zijn grondgebied lang nadat die onderdaan was teruggekeerd naar dat grondgebied.

33. Het kan evenwel niet worden uitgesloten dat het gezinsleven van een burger van de Unie en een familielid dat derdelander is – dat is opgebouwd of bestendigd tijdens hun verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van het Unierecht – wordt voortgezet, hoewel deze burger terugkeert naar de lidstaat van zijn nationaliteit zonder het betrokken familielid, dat met name om redenen die verband houden met zijn persoonlijke situatie, beroep of opleiding ertoe gehouden is zijn binnenkomst in de lidstaat van herkomst van de betrokken burger van de Unie uit te stellen.

34. Derhalve is het feit dat het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht geen „natuurlijk vervolg” is op de terugkeer van de burger van de Unie een relevante factor die, zonder dat hij op zichzelf beslissend is, ertoe kan leiden dat het land van herkomst van de betrokken burger van de Unie in het kader van een algemene beoordeling vaststelt dat er geen verband bestaat tussen dat verzoek en de voorafgaande uitoefening van het recht van vrij verkeer door die burger van de Unie en, bijgevolg, weigert een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen.” (HvJ 27 juni 2018, C-230/17, Altiner en Ravn).

Om binnen het toepassingsgebied te vallen van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet, en om in dit kader in België als familielid-derdelander van een Belg in aanmerking te kunnen komen voor een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, van het VWEU, dient er aldus aan twee afzonderlijke, doch cumulatieve voorwaarden te zijn voldaan:

(1) enerzijds moet de Belg in een andere EU-lidstaat (het gastland) een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn (dit is een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht);

En

(2) anderzijds moeten de Belg en het betrokken familielid tijdens hun gezamenlijk verblijf in het gastland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd derwijze dat dit familielid voorafgaand aan de terugkeer naar België in het gastland een afgeleid verblijfsrecht kon laten gelden krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2, of artikel 16, lid 2, van voornoemde richtlijn genoemde voorwaarden.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de tweede cumulatieve voorwaarde als volgt gemotiveerd:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.”

De verzoekster betwist niet dat *“(u)it de voorgelegde documenten (niet) blijkt (...) dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren.”* De verzoekster voert louter aan dat zij bij de mail van 21 december 2018 twee bijlagen heeft gevoegd waaruit zou blijken dat zij in

Nederland een gezinsleven met de referentiepersoon heeft bestendigd en zij wijst erop dat de aanvullingen per mail van 21 december 2018 ook werden vermeld in het kader van de vorige beroepsprocedure die heeft geleid tot 's Raads arrest nr. 227 399 van 14 oktober 2019. De desbetreffende mailberichten en de bijhorende ontvangstbevestigingen worden bij het verzoekschrift gevoegd (stukken 2 en 3, inventaris verzoekschrift).

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 blijkt inderdaad dat bij het eerste mailbericht van 21 augustus 2018 twee bijlagen werden gevoegd. Het gaat om twee lijsten van skypegesprekken die de verzoekster en haar echtgenoot voerden met de referentiepersoon en diens echtgenote (dochter van de verzoekster) in de periode tussen 6 oktober 2013 en 9 februari 2014. In het bijhorende mailbericht wordt omtrent deze Skypegesprekken louter aangegeven dat zij plaatsvonden in de periode dat de referentiepersoon in Nederland woonde.

De verzoekster heeft evenwel op geen enkel moment naar voor gebracht dat hieruit zou kunnen blijken dat zij in deze periode samen met de referentiepersoon en haar dochter in Nederland verbleef en dit blijkt ook geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Uit geen enkel stuk van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekster in de periode van deze skypegesprekken in Nederland bij de referentiepersoon verbleef. In tegendeel blijkt dat de verzoekster, komende uit Vietnam, pas op 9 december 2017 het Schengengrondgebied heeft betreden via de luchthaven van Brussel-nationaal en voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd Schengenvisum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek (zie onder meer de kopieën van verzoeksters paspoort, de visumdocumenten en de aankomstverklaring). Aangezien de verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag, en in het bijzonder met de bij het mailbericht van 21 december 2018 gevoegde bijlagen, zich er niet op heeft beroepen dat zij samen met de referentiepersoon en voorafgaand aan de komst naar België in Nederland heeft verbleven en aangezien zulks zelfs wordt tegengesproken door de voorliggende stukken, kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde de hem voorgelegde gegevens incorrect zou hebben beoordeeld waar hij stelt dat hieruit niet blijkt dat de verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben verbleven in Nederland.

Met de loutere bewering van de verzoekster dat uit de bijgebrachte bijlagen wel zou blijken dat zij in Nederland een gezinsleven met de referentiepersoon heeft bestendigd, gaat zij voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde zijn beoordeling heeft gebaseerd op de vaststelling dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland hebben verbleven. De verzoekster toont niet aan dat deze redengeving kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Bovendien strookt verzoeksters opvatting niet met de legitieme vereiste dat een afgeleid verblijfsrecht slechts kan worden toegekend indien de Belg en het familielid-derdelander samen in het gastland hebben verbleven alvorens terug te komen naar België (zie *supra*).

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien waar hij besluit dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat zij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon. Zij toont evenmin aan dat de gemachtigde hierbij zijn beoordelingsbevoegdheid, die volgt uit artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet en het aan dit artikel ten grondslag liggende Unierecht, te buiten zou zijn gegaan.

De verzoekster kan zich overigens in dit kader ook niet dienstig beroepen op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 227 399 van 14 oktober 2019. Hierin kan immers geen enkele vernietigingsgrond worden ontwaard om reden dat er niet of incorrect zou zijn gemotiveerd omtrent de tweede cumulatieve voorwaarde voor het bekomen van een afgeleid verblijfsrecht in België in functie van de Belgische referentiepersoon en in het licht van artikel 40ter, §1 *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat aan één van beide cumulatieve voorwaarden niet is voldaan, volstaat reeds om de verzoekster uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 40ter, § 1 *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet daar het niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon zich kan beroepen op artikel 21, lid 1, van het VWEU, noch op de Burgerschapsrichtlijn of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

De kritiek dat de gemachtigde ten onrechte heeft gemotiveerd dat het niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en de kritiek dat de gemachtigde hierbij de mailberichten van 21 augustus 2018 over het hoofd heeft gezien, is voorts niet dienstig.

Deze kritiek is met name gericht tegen een overtollig motief. Het motief dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren en bijgevolg niet afdoende is aangetoond dat zij in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd, volstaat immers reeds om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

Bijgevolg kan de verzoekster geen concreet belang doen gelden bij haar kritiek. Ook al zou de kritiek tegen het eerste motief gegrond zijn, dan nog blijft immers de bestreden weigeringsbeslissing overeind, louter op grond van het andere, dragende motief dat het niet is aangetoond dat de verzoekster en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. De Raad benadrukt nogmaals dat het voor een aanvraag op grond van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet vereist is dat de Belg zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend *“overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”*, waarbij een op basis van artikel 21 van dit Verdrag afgeleid verblijfsrecht voor het familielid van de Belg slechts aan de orde is indien cumulatief is voldaan aan de twee hoger besproken voorwaarden. De vaststelling dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, kan bijgevolg de weigeringsbeslissing schragen. Het is hierbij niet van belang om na te gaan of de gemachtigde op goede gronden en na een zorgvuldig onderzoek heeft vastgesteld dat niet is voldaan aan de andere voorwaarde.

De Raad stelt dan ook vast dat de overige kritiek in het tweede middelenonderdeel gericht is tegen een overtollig motief, zodat het niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

3.2.2.3. Het tweede middelenonderdeel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.3. In het eerste onderdeel van het enig middel licht de verzoekster de aangevoerde schending van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit toe. Zij voert aan dat de twee eerdere weigeringsbeslissingen door de Raad werden vernietigd en stelt dat artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit voorziet in de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart indien de verwerende partij geen beslissing neemt of deze niet ter kennis brengt binnen de termijn van 6 maanden na de aanvraag met het oog op de gezinshereniging. Deze termijn van 6 maanden zou niet zijn gerespecteerd. De verzoekster voert in dit verband ook aan dat het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie niet tot gevolg heeft dat artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit niet langer toegepast moet worden. Verder bekritiseert de verzoekster de redenering, gemaakt in 's Raads arrest nr. 225 296 van 27 augustus 2019.

Artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Aldus wordt verwezen naar de termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt dienaangaande als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

De verzoekster argumenteert dat artikel 52, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is geschonden doordat geen verblijfskaart werd afgegeven nadat de termijn van zes maanden was verstreken.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de samenlezing van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit enkel volgt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven indien er geen beslissing is “*genomen*” binnen de termijn van zes maanden. De verzoekster houdt ten onrechte voor dat artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit eveneens zou voorzien in de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart indien de beslissing niet is betekend binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden.

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing werd getroffen in navolging van ’s Raads arrest houdende de vernietiging van de vorige weigeringsbeslissing van 24 april 2019 (RvV 14 oktober 2019, nr. 227 399) en dat dit vernietigingsarrest aan de verweerder werd ter kennis gebracht op 16 oktober 2019 (zie administratief dossier, notificatie d.d. 16 oktober 2019).

Na de betekening van het vernietigingsarrest beschikte de verweerder opnieuw over de volle termijn van zes maanden om een beslissing te nemen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass., 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., “*Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?*”, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, *T.Gem.*, 1997, 102-107 en LUST, J., “*De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State*”, in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151).

Aangezien de thans bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen op 16 april 2020, dit is zes maanden na de betekening van het voormelde vernietigingsarrest, blijkt niet dat de in artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit gestelde vervaltermijn werd miskend.

Een schending van artikel 52, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenbesluit blijkt derhalve niet.

In de mate dat de verzoekster ten overvloede verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en meer bepaald naar het arrest *Diallo* (waarin artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn in die zin wordt uitgelegd dat wel een kennisgeving binnen de zes maanden is vereist), verliest de verzoekster uit het oog dat middels de thans bestreden beslissing werd vastgesteld dat het niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon zich kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn of op het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Deze boordeling wordt in het enig middel op geen enkele wijze ontkracht.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat het te dezen gaat om de weigering van de gezinsherenging in België van een derdelander met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533). Een uit het Unierecht afgeleide verplichting om de weigeringsbeslissing ook binnen de zes maanden te betekenen, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

De verzoekster betoogt overigens louter dat het voornoemde arrest van het Hof van Justitie (dat tegelijk heeft gesteld dat de overschrijding van de termijn niet mag leiden tot de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart zonder dat is nagegaan of aan de voorwaarden is voldaan) niet tot gevolg heeft dat artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit niet langer toegepast moet worden, terwijl hoger reeds werd vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk werd getroffen binnen die in deze bepaling vervatte vervaltermijn zodat er geen grondslag is voor de ambtshalve afgifte van een F-kaart.

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE